

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.632 van 4 december 2012
in de zaak A. 203.413/XIV-33.931**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hilde Van Vreckom
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 Rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 26 januari 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 72.632 van 23 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8093 van 9 februari 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegeman, die loco advocaat Hilde Van Vreckom verschijnt voor de verzoekers, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers komen op 6 oktober 2010 België binnen en verklaren zich op 7 oktober 2010 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 29 september 2011 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 oktober 2011 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 23 december 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending van de artikelen 39/65 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 149 van de Grondwet op.

Zij voeren aan dat de Raad van State als administratieve cassatierechter zijn eigen beoordeling van de feiten niet in de plaats van de beoordeling door de administratieve feitenrechter kan stellen maar wel kan nagaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het rechtsbegrip niet op verkeerde wijze heeft geïnterpreteerd, of het bestreden arrest deugdelijk naar recht is gemotiveerd en of het administratief rechtscollege heeft geantwoord op de door de verzoekers voorgelegde argumenten.

De verzoekers hebben voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangehaald dat zij in Litouwen als vluchteling zijn erkend terwijl hun familieleden daar de subsidiaire beschermingsstatus hebben gekregen en dat alle familieleden er dezelfde stappen hebben ondernomen om een effectieve bescherming te zoeken tegen de zich aldaar manifesterende bedreigingen. In het bestreden arrest is daarop geantwoord dat de Belgische asielinstanties de vrees voor vervolging ten aanzien van het land van nationaliteit moeten onderzoeken wanneer een asielzoeker enkel de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen in een derde land terwijl een andere benadering zich opdringt wanneer die vreemdeling in een derde land reeds als vluchteling is erkend. Volgens het bestreden arrest moet de asielaanvraag van de verzoekers in functie van het land van gewoon verblijf, Litouwen, worden beoordeeld en dus niet in functie van het land van hun nationaliteit, terwijl de aanvraag van de overige familieleden individueel zou moeten worden beoordeeld.

Daarmee gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er volgens de verzoekers aan voorbij dat de familieleden van de verzoekers weliswaar enkel de subsidiaire beschermingsstatus hebben gekregen doch dat in Litouwen ook een onderzoek naar de vluchtelingenstatus is gedaan en dat de Litouwse overheid heeft beslist de vluchtelingenstatus niet aan die familieleden toe te kennen. Het houdt geen steek dat de Belgische asielinstanties een nieuw onderzoek naar de vluchtelingenstatus zouden moeten doen wanneer daarover reeds in Litouwen, een lidstaat van de Europese Unie, uitspraak is gedaan, terwijl de aanvraag van de verzoekers enkel in functie van het land van verblijf,

Litouwen, zou moeten worden beoordeeld en niet in functie van hun nationaliteit. Er bestaat geen betwisting over de Russische nationaliteit en Tsjetsjeense afkomst van de verzoekers.

De verzoekers verwijzen naar een in algemene vergadering gewezen arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt bevestigd dat de vrees voor vervolging moet worden beoordeeld ten aanzien van het land van nationaliteit of, voor staatlozen, ten aanzien van het land van gewoon verblijf. Met het bestreden arrest wordt daarentegen een verkapte toepassing gemaakt van de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), hoewel deze nog niet zijn omgezet en geen toepassing kunnen vinden in het Belgische recht. Het bestreden arrest is niet naar recht verantwoord en blijft in gebreke om overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet de vrees voor vervolging van de verzoekers ten aanzien van hun land van nationaliteit te onderzoeken. De verzoekers verwijzen verder naar de afschaffing van het oude artikel 55 van de Vreemdelingenwet om te stellen dat geen bepaling in het Belgische recht meer overeenstemt met de concepten “eerste land van asiel” en “derde veilig land”.

Ten slotte stellen de verzoekers dat het bestreden arrest niet afdoende antwoordt op de andere argumenten in het beroepsschrift omdat het enkel ingaat op de pogingen van de verzoekers om bescherming van de Litouwse autoriteiten te krijgen en niet op de vrees voor vervolging ten aanzien van Rusland, hetgeen bij een correcte toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet nochtans had moeten gebeuren.

5. De verzoekers voegen in de memorie van wederantwoord toe dat zij zich, anders dan de verwerende partij voorhoudt, niet op het voordeel van artikel 49, § 1, 6°, van de Vreemdelingenwet kunnen beroepen omdat zij 18 maanden regelmatig verblijf in België moeten hebben om de bevestiging van hun vluchtelingenstatus aan te kunnen vragen, hetgeen bij hun aankomst in België niet mogelijk is. Zij konden dus enkel een asielaanvraag op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet indienen en de verwerende partij geeft niet aan op welke andere grond de verzoekers een machtiging tot verblijf voor die 18 maanden zouden kunnen krijgen.

Verder stellen de verzoekers dat noch de Vreemdelingenwet noch het Vluchtelingenverdrag de afwijzing van een asielaanvraag of van de subsidiaire

beschermingsstatus omwille van een zogenaamd “gebrek aan belang” voorzien. De verzoekers hebben wel degelijk belang bij de erkenning van een statuut in België om over een machtiging tot verblijf te kunnen beschikken. Ten slotte benadrukken de verzoekers dat de verwerende partij voor de familieleden van de verzoekers toch een nieuw onderzoek van de aanvraag van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft uitgevoerd terwijl dit onderzoek al door de Litouwse autoriteiten was gedaan.

Beoordeling

6.1. In de beide aanvankelijk bestreden beslissingen werd overwogen dat de verzoekers in maart 2009 door Litouwen als vluchteling werden erkend, dat Litouwen als dusdanig de nodige waarborgen biedt waaronder het verbod op refoulement naar het land waar voor hen vervolging of ernstige schade zou dreigen, met name de Russische federatie, en dat de verzoekers geen belang kunnen doen gelden om de redenen die hen ertoe hebben aangezet de Russische federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken, vermits kan worden aangenomen dat zij in Litouwen effectieve bescherming genieten ten aanzien van hun land van herkomst.

In hun verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben de verzoekers aangevoerd dat er een tegenstrijdigheid bestaat met de beslissingen betreffende hun familieleden die wel als vluchteling werden erkend, die nochtans dezelfde problemen betreffende bedreigingen door Tsjetsjenen in Litouwen hebben gekend en die in Litouwen dezelfde stappen als de verzoekers hebben genomen om er effectieve bescherming te krijgen. De door de verzoekers ondernomen pogingen om bescherming van de Litouwse autoriteiten te krijgen zouden onvoldoende zijn geweest terwijl exact dezelfde pogingen van hun familieleden wel zouden hebben volstaan, vermits de verwerende partij die familieleden als vluchteling heeft erkend. De verzoekers hebben dan in het verzoekschrift tot beroep uiteengezet dat de door hen ondernomen pogingen om in Litouwen bescherming te krijgen wel zouden hebben volstaan, met name wat betreft hun pogingen om bescherming te krijgen van de Litouwse autoriteiten in verband met de telefonische bedreigingen, betreffende hun pogingen om bescherming te krijgen na de poging tot ontvoering van de zoon van hun broer (respectievelijk schoonbroer) XXX en wat betreft het gesprek van hun broer (respectievelijk schoonbroer) XXX met twee parlementsleden en hun getuigenis over de bedreigingen.

De verzoekers hebben in het verzoekschrift tot beroep dus enkel erop gewezen dat zij in Litouwen dezelfde stappen hebben ondernomen als hun familieleden die wel als vluchteling in België zijn erkend, dat zij wel degelijk voldoende pogingen hebben ondernomen om in Litouwen bescherming te krijgen en dat zij dus ook als vluchteling moesten worden erkend. Hoewel in de aanvankelijk bestreden beslissingen uitdrukkelijk naar hun erkenning als vluchteling in Litouwen en naar hun Russische nationaliteit en herkomst wordt verwezen, hebben de verzoekers voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aangevoerd dat hun asielaanvraag omwille van hun Russische nationaliteit ten opzichte van de Russische federatie zou moeten worden beoordeeld. Zij vermogen dit als nieuw middel niet voor het eerst in graad van administratieve cassatie op te werpen. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. In het bestreden arrest wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de verzoekers in tegenstelling tot hun familieleden die van dezelfde afkomst zijn en die dezelfde stappen als de verzoekers in Litouwen hebben ondernomen, niet als vluchteling worden erkend. Zoals hierboven reeds is uiteengezet, is in de aanvankelijk bestreden beslissingen reeds gewezen op de Russische nationaliteit van de verzoekers en op het feit dat zij als vluchteling in Litouwen zijn erkend om de aanvraag enkel aan Litouwen en niet aan de Russische federatie te toetsen. De verzoekers hebben voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts de concrete beoordeling van hun pogingen om bescherming in Litouwen te krijgen betwist, onder meer met het argument dat hun familieleden op grond van dezelfde pogingen wel als vluchteling in België zijn erkend, maar zij hebben de vaststelling dat hun asielaanvraag ten opzichte van Litouwen wordt beoordeeld niet betwist noch hebben zij een beoordeling ten opzichte van de Russische federatie als land van hun nationaliteit gevraagd.

In die omstandigheden kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaan met de motivering in punt 2.2.1.2. van het bestreden arrest dat de verzoekers, anders dan hun familieleden, in Litouwen reeds als vluchteling zijn erkend zodat hun asielaanvraag aan Litouwen moet worden getoetst. Wat dat betreft is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste in jurisdictionele beslissingen. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.3. Voor het overige blijkt nergens uit dat voor de beoordeling van de asielaanvraag in het bestreden arrest toepassing is gemaakt van de begrippen “eerste land van asiel” of “veilig derde land” uit de Procedurerichtlijn. Er is enkel gesteld dat de verzoekers

zich omwille van de internationale bescherming die zij elders genieten geen beroep kunnen doen op internationale bescherming in België. In het bestreden arrest is in de punten 2.2.2. en 2.2.3. omstandig en concreet uiteengezet waarom de verzoekers niet aannemelijk maken dat de Litouwse autoriteiten hen onvoldoende bescherming zouden willen bieden. In punt 2.2.4. wordt besloten dat de verzoekers niet voldoen aan de voorwaarde dat de bescherming van de autoriteiten van het land waar de betrokkenen hun gewone verblijfplaats hebben onbestaande is en dat de betrokkenen derhalve ook de mogelijkheden om zich op die bescherming te beroepen hebben uitgeput. Er wordt integendeel besloten dat de verzoekers “er zelfs op flagrante wijze in slagen te weigeren zich op de bescherming van de Litouwse autoriteiten te beroepen”, dat zij zich beperken tot het herhalen van hun asielmotieven doch geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling in de aanvankelijk bestreden beslissingen en dat derhalve geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Ook wat dat betreft maken de verzoekers geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk. De afwijzing van de asielaanvraag van een elders erkende vluchteling omdat de betrokkene niet aantoonde dat het land dat hem erkend heeft geen bescherming wil bieden of niet in staat is om bescherming te bieden, vormt geen schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier december tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen